

Nathan raakte zodanig in het bos verdwaald dat hij zich afvroeg of hij nog dieper kon. En toen beseftte hij dat je nooit dieper kon dan het meetkundige midden, want eenmaal daaraan voorbij, ging je er namelijk weer uit. Misschien was het net zo met zijn gedachten. Misschien moest hij gewoon blijven nadenken om er niet langer in verstrikt te zitten. Zo bleef hij ook lopen, tot hij bij het lelijke huis terechtkwam, precies in het dreigende hart van het bos, zonder ernaar op zoek te zijn geweest. Het stond ver weg van de streep asfalt die door de heuvels kronkelde, ver weg van de pastelkleurige huizen die als bonbons in de plooien van het landschap uitgestrooid waren. En nog verder weg van de middelbare school, waar hij nu eigenlijk aan zijn bank hoorde te zitten. Hij kon niet stoppen met denken aan die bank. Hij kon vooral niet stoppen met denken aan de scheldwoorden die zijn klasgenoten erin gekrast hadden.

FREAK

MOORDENAAR

WEIRDO

PSYCH 

NATHAN, IK VEET WAT JE
MET DIE HOND GEDAAN HEBT.
IEDEREEN VEET HET.

Dat van die hond was een misverstand. Hij had hem per ongeluk aangereden toen hij met de wagen van zijn moeder een ritje maakte. Misschien reed hij te snel. Misschien stond de muziek te luid en was hij afgeleid. En misschien had hij eenvoudigweg niet in die wagen mogen stappen, aangezien hij nog geen rijbewijs had. Dat was aan het begin van het schooljaar gebeurd. Intussen had hij wel een rijbewijs, maar hij was niet één keer in een auto gestapt na het behalen ervan. Vanwege dat voorval met die hond.

De klap was verontrustend en even dreigde hij de controle over het stuur te verliezen en in de sloot te belanden, maar dat gebeurde gelukkig niet. Hij ging op de rem staan. Het schemerde. In plaats van in de achteruitkijkspiegel te kijken om te zien wie of wat hij geraakt had, staarde hij naar de bleke lichtcirkels van de hoofdlampen, terwijl zijn knieën onbedaarlijk bleven trillen. Zijn blik wilde dat veilige licht niet loslaten. Tegen zichzelf bleef hij maar herhalen dat hij het niet had zien aankomen. Hij had er onmogelijk voor kunnen stoppen.

De aanrijding vond plaats aan de rand van datzelfde bos waarin hij nu verdwaald was. Het was koud noch warm die avond. Het regende niet. Er stond geen wind. Zon noch maan scheen door het bladerdak. Er was geen mist. Het was alsof de avond hermetisch afgesloten was door een reusachtige glazen stolp. De bomen zwegen links en rechts en hun takken wezen naar hem, naar de schuldige. Een dor blad dwarrelde in slow motion op de

motorkap. Daar bleef het liggen, verstild. Nathans ogen volgden de gekartelde rand en de nerven en ten slotte de steel. Het had de vorm van een gebroken hart.

Een minuut later durfde hij het toch aan om te gaan kijken wat hij geraakt had.

Toen zag hij de pitbull. Hij leefde nog, ook al was hij er niet te best aan toe. Er was bloed, maar niet veel. Zijn tong hing uit zijn bek en zijn ogen stonden glazig. Nathan hurkte en legde zijn hand op de kop van het dier, dat een schrille fluittoon voortbracht. Dit was het ergste wat er kon gebeuren, dacht hij nog. Het was beter geweest als de hond was opgestaan en weggerend. Of nog beter: dat de hond op slag dood was geweest, dan hoefde Nathan zich geen zorgen te maken of hij al dan niet gewond was en het wel zou redden tot thuis.

Want de hond had een thuis. Hij had namelijk een halsband met een plaatje waar zijn gegevens op stonden. Hij heette Zilla. Toen Nathan de naam van het baasje las, zonk de moed hem in de schoenen. Een huivering trok over zijn ruggengraat bij het idee dat hij de Abbotts moest gaan uitleggen wat er gebeurd was. Uiterekend de Abbotts.

Hun zoon Kenneth zat bij Nathan in de klas, precies één bank achter hem. Dat had hem dagelijks in de verleiding gebracht om Nathans hoofd met allerlei projectielen te bekogelen. Het begon al op de eerste schooldag. Aangezien Nathan niet van plan was over zich heen te laten lopen, waren ze na het laat-

ste lesuur op de vuist gegaan bij de frisdrankautomaten aan de schoolpoort. Nathans beste vriend Yaz had nadien gezegd dat hij ontzettend moedig, maar ook ontzettend dom was geweest, terwijl hij met papieren zakdoekjes het bloed probeerde te stelpen dat uit Nathans neusgaten stroomde. Men zou denken dat het ergste daarmee achter de rug was, maar eigenlijk was dit slechts het begin van alle pesterijen.

Daarom was Nathan *hier*. Daarom doolde hij rond in dit bos, omdat hij niet terug naar school wilde na een zoveelste verne-dering, en omdat niemand hem hier zou vinden. Behalve Yaz misschien. Hier was hij alleen. En als hij alleen was, was hij veilig. Hij wist nog dat het huis hier stond. Hij luisterde met ingehouden adem naar de stilte. Geen enkel geluid drong door tot in het diepste van het bos, ook niet het geraas van de weg waar hij enkele maanden geleden had overwogen om de hond van de Abbotts achter te laten.

Toen al wist hij instinctief dat er een *voor* en *na* de aanrij-ding zou zijn, ook al kon hij het niet op die manier onder woor-den brengen. Vreselijk bang als hij was, deed hij toch wat hij moest doen. Hij nam een deken uit de kofferbak en toen hij de hond er zachtjes op omrolde, kon hij een hartslag voelen. Dat maakte het moment zoveel echter. De hond opende zijn mond en even vreesde Nathan dat hij hem zou bijten, maar gek ge-noeg likte hij aan zijn hand en duwde zijn neus ertegen als om te vragen of Nathan hem wilde aaien, en dat deed hij dan ook.

Zo kreeg Nathan opeens een band met dat dier. Hij wist dat hij er die nacht over zou dromen, maar dat ontsloeg hem niet van de plicht om de hond in de deken te wikkelen en naar de Ab-botts te brengen.

Terwijl hij naar hun luxueuze villa reed, oefende hij het ge-sprek dat hij zou gaan voeren. Kenneth woonde in het soort huis dat je enkel gegund was als je moeder overuren maakte in haar succesvolle tandartspraktijk en je vader als advocaat in het hele land belastingontduikers vrijpleitte, met als gevolg dat ze bijna nooit thuis waren om hun zoon in de gaten te houden.

Toen Nathan naar de deur van dat naargeestige huis in het bos staaarde en zich afvroeg of hij naar binnen zou gaan, zag hij in gedachten de hagelwitte voordeur van de Abbotts met daarin een kunstzinnig motief uit gebrandschilderd glas. Zeker een volle minuut had hij daar in het halfduister staan treuzelen alvorens hij aanbelde. In die minuut speelden zich allerlei scena-rio's af in zijn hoofd.

‘Goedenavond meneer en mevrouw Abbott, is dit jullie hond? Ik heb hem zo langs de kant van de weg gevonden. Volgens mij heeft iemand hem aangereden. Aangereden en achtergelaten. Gelukkig leeft hij nog, maar hij lijkt wel gewond. Ik hoop dat ...’ Waarna meneer Abbott zijn blik in de zijne haakte om te veri-fiëren of het verhaal wel klopte en mevrouw Abbott snikkend het piepende bundeltje uit Nathans handen pakte.

Of de Abbotts waren niet thuis en na een poosje aarzelen zou

Nathan de hond dan maar bij de voordeur leggen in de hoop dat ze hem op tijd zouden vinden. Moest hij er in dat geval een briefje bij leggen? Of moest hij de hond gezelschap houden tot ze terug waren?

Zo kon Nathan nog wel enkele dingen bedenken. De mogelijkheid dat hun zoon Kenneth de deur zou openen, was echter niet bij hem opgekomen. Opeens stond hij daar, bleek afgetekend in de stralenkrans van de buitenlamp en gekleed in een joggingpak. Rond zijn nek hing een hoofdtelefoon waar agressieve hiphop uit schetterde. De hal achter hem was pikdonker, waardoor het leek alsof hij uit het niets verschenen was. Een zinsbegoocheling.

Kenneth had blauwe ogen en een glad rond gezicht. Door een laagje vet kon je de vorm van zijn kaak en kin moeilijk onderscheiden. Hij keek Nathan aan met opgetrokken wenkbrauwen, maar zei niets. Een fractie van een seconde speurde hij de omgeving af. Hij was waakzaam, wantrouwig. Toch leek hij niet te zien dat Nathan een gewonde hond in zijn armen had. Zijn gewonde hond.

‘Hallo Kenneth,’ zei Nathan. Hij kon niet geloven dat hij dit gesprek zou gaan voeren met zijn pestkop. Zijn armen trilden van het gewicht. Zijn vingers voelden warm en vochtig van het bloed dat door de deken sijpelde, maar dat kon ook zijn verbeelding zijn. Dit was een grote vergissing. Hij had de hond moeten laten liggen. Zijn stem stokte. Kenneth was duidelijk in de war.

Dat speelde in Nathans voordeel. Hij reikte hem het piepende bundeltje aan.

‘Ik was onderweg naar huis en zag hem langs de kant van de weg liggen. Eerst dacht ik dat hij dood was, maar toen ik hem in mijn achteruitkijkspiegel zag bewegen, ben ik gestopt.’ Hij was verbaasd over zichzelf, verbaasd over het gemak waarmee hij loog.

Zonder iets te zeggen pakte Kenneth het bundeltje aan. Hij keek van de hond naar Nathan. Zonder enige emotie. Zelfs geen vriendelijk bedankje. Niets.

‘Man, ik vind het echt rot voor je. Ik hoop dat hij het haalt,’ probeerde Nathan opnieuw.

Nog steeds niets. Het enige wat Kenneth deed was over Nathans schouder naar de auto kijken. Nathan wist het zeker. Kenneth had de deuk gezien, maar had besloten om er niets over te zeggen. Het was een raadsel waarom. Toen stapte Kenneth achterwaarts het duister in. De deur ging dicht. Nathan luisterde naar de sleutel die omgedraaid werd in het slot. Eén keer, twee keer. Alle lichten gingen uit.

Terug bij de auto ging Nathan met zijn hand over de deuk. Het metaal was kil. Hij keek achterom en zag een gordijn bewegen. Hij vermoedde dat Kenneth hem in de gaten hield.

De volgende dag was de hond dood. Sinds die dag waren de pesterijen zodanig in frequentie en intensiteit toegenomen dat Nathan het niet langer kon opbrengen zich schuldig te voelen.

Hij had alleen maar medelijden met die hond, medelijden omdat hij zo'n eikel als baasje had.

Het huis in het bos was er al heel lang. Het leek of achter elk raam een schim op de loer lag. Nathan waadde door de natte bladeren en ging naar binnen. Deze keer treuzelde hij niet. Hij keek niet achterom. Dat hoefde ook niet; hij was hier alleen. Niemand kon hem zien.

Binnen was het donker. Zelfs het daglicht dat door de raampjes naar binnen viel, volstond niet om de vele schaduwen weg te drukken. Het rook er vochtig. Hij zette de lamp van zijn telefoon aan. Op de vloer lagen bladeren die door de gaten in het dak en de ramen naar binnen gewaaid waren. Er lagen ook skeletten van kleine dieren en dode insecten. Een rat, een duizendpoot. Op verschillende plaatsen lekte het. Nathan stond in een ondiepe plas. Hij prikte met zijn vinger in een zwammenspoor dat zich aan de beschimmelde muur had vastgehecht. Hij veegde de slijmerige massa die onder zijn nagel was gekropen af aan zijn broek.

Groot was het huis niet. De deuren hingen scheef in hun hengsels en de trap zag er gevaarlijk rot uit. Hij doolde rond, maar zag niets bijzonders. In een hoek stond een fauteuil waarvan de zitting gescheurd was. Het was onmogelijk de oorspronkelijke kleur van de bekleding te definiëren, alles had nu immers een schimmeltint. Het verbaasde Nathan niet dat het huis leeg stond, maar toch was hij teleurgesteld. Behalve graffiti, sigaretten-

peuken en enkele lege bierblikjes waren er geen sporen van leven.

Hij had geen zin om door de rotte trap te zakken, dus bleef hij beneden. Buiten hoorde hij de bomen ruisen in een zoveelste windvlaag. Zijn kleren waren doorweekt en hij huiverde. Plots be kroop hem een angst die er een seconde geleden nog niet was. Hij was overmoedig geweest. Hij had dit huis nooit mogen betreden, net zoals hij nooit bij het huis van Kenneth had mogen aanbellen. Wegwezen, zei hij tegen zichzelf.

Op de terugweg naar buiten zag hij een deur die hem daar net niet was opgevallen. Nathan kon niet weggaan zonder die deur te openen. Hij zou zich blijven afvragen wat zich erachter bevond. Als hij nu weg zou gaan, zouden er in zijn verbeelding de meest onnoembare dingen achter die deur schuilen. Dat onnoembare had een naam en contouren nodig en daarom legde hij zijn hand op de deurknop. Er trok een siddering door zijn lichaam. Hij slikte. De deurknop voelde als een bedauwde winterappel. Zijn vingers rustten er secondenlang op alvorens hem om te draaien. Net zoals die avond toen hij voor de deur van de Abbotts stond te dralen en te wachten, flitsten er ook nu allerlei scenario's door zijn hoofd, maar niet één kwam in de buurt van de schok die hij zo dadelijk te verwerken zou krijgen.

Dit is wat er gebeurde.

Met ingehouden adem trok hij de deur open en natuurlijk kraakte en piepte die. Hij scheen met zijn telefoonlamp over de trap. Onderin gaapte een poel van duisternis. Voorbij de dui-

ternis, tegen de muur, lag iets op de grond, maar dat was niet wat hem verontrustte. De stank was erger dan de aanblik. Die prikte in zijn sinussen. Hij daalde enkele treden. Een losse plank wiebelde onder zijn voet. Bijna viel hij. Het voelen van zijn gewicht dat zich in het ijlē herschikte, maakte hem plots bewust van zijn eigen aanwezigheid in de tijd en ruimte van dit huis. Een tweede golf van stank nestelde zich nu in zijn keelholte en hij moest kokhalzen.

Het schijnsel van zijn lamp danste over de vloer en de muur tegenover de trap. Het licht onthulde ook *dat andere* dat daar lag.

Was het wat hij dacht dat het was?

Ja.

De pure waanzin van deze situatie deed zijn hoofd tollen. Hij hing nog slechts met een draadje zo broos en dun als spinrag aan de werkelijkheid, die zich op slinkse wijze vermomd had als een nachtmerrie van de ergste soort, een waar hij niet uit kon ontwaken.

Hij slaagde er niet in om zijn blik scherp te stellen vanwege de angst, vanwege de haast om hier zo snel mogelijk vandaan te komen. Een schreeuw welde op vanuit zijn borstkas, maar stierf op zijn tong waarop de vieze smaak van die vochtige, benepen ruimte lag. Onhandig klauterde hij naar boven. Hij stootte zijn enkel en schaafde zijn knie. Eenmaal boven beukte hij met zijn schouder tegen de deur van de kelder. Die klapte tegen de muur

en kwam even snel terug. Net niet tegen zijn gezicht. Hij durfde niet achterom te kijken. In zijn ontzetting kon hij eerst de voordeur van het huis niet meer vinden. Hij stootte tegen de fauteuil, onder zijn voeten kraakten botjes.

Eenmaal buiten zette hij het op een rennen en bleef hij rennen tot zijn longen brandden en hij moest uithijgen tegen een boom. In plaats van te hijgen braakte hij. Terwijl hij door bestraande ogen naar zijn maaginhoud staarde, dacht hij: No way. Ik moet dit aan Yaz vertellen. No fucking way.